

сеть и три години азъ пазихъ това съкровище за моя царь.

Докато той говорѣше, небето се затъмни отъ облаци, посрѣдъ день настана голѣмъ мракъ навсѣкжде; земята, сѣкашъ, тежко въздѣхна и затрепера. Разнесе се необикновенъ грѣмъ. Свѣткавица прошари небето отъ изтокъ дори до западъ: Чуха се трѣсъци, запращѣха кжщитѣ, стениѣ се залюлѣха, камънитѣ се разсипаха като дъждъ. Една голѣма керамида се откърти отъ покрива и удари смъртоносно стария мждрецъ по главата. Той се повали на земята побледнѣлъ, облѣнъ въ кръви. Девојката се наведе да му помогне. Артабанъ раздвижи устнитѣ си и почна нѣщо шепнишкомъ да говори. Очитѣ му се разтвориха и въ тѣхъ просия радостъ; по лицето му се изобрази кротка усмивка. Можеше да се разбере, че умиращиятъ вижда нѣкого, невидимъ за другитѣ, и разговаря съ него. Девојката се наведе близо до вѣлхва и чу какъ той откъслечно и шепнишкомъ говорѣше:

— Господи, но кога съмъ те видѣлъ гладенъ и те нахранихъ; кога те видѣхъ жаденъ и те напоихъ? Кога съмъ те прибралъ като чужденецъ, или кога съмъ те облѣкълъ? Тридесетъ и три години азъ се скитахъ отъ една страна въ друга, да те търся, но нито веднажъ не видѣхъ твоето лице, не можахъ да ти послужа — мой царю, на земята.

Старецътъ замлъкна, като тихо въздѣхна. Прѣзъ натрупанитѣ облаци слънчевъ лжчъ си проби пжтъ и освѣти лицето на мждреца. Подухна тихъ вѣтрецъ, който погали коситѣ на умиращия, а заедно съ тоя вѣтрецъ, сѣкашъ на крилетѣ му, отъ висинитѣ нѣкжде достигна ласкавъ гласъ:

— Истина ти казвамъ: всичко що си направилъ на моитѣ нуждаещи се братя, на мене си го направилъ.